

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra De to Baronesser

Citation: Andersen, H. C.: "De to Baronesser", i Andersen, H. C.: *De to Baronesser*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1997, s. 218.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen02val-shoot-idm140563623071232/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: De to Baronesser

»Ja, hvad kan det hjælpe,« sagde Madam Krone.

»Saa trille de bedre!« sagde Baronessen; »der kommer en Halvdeel og der kommer en anden Halvdeel; de smække strax sammen, men de passe ikke, de trille daarligt; tidt falde de fra hinanden, og det er da ikke det Værste. Saaledes troede jeg og om mit »gode Barn« og den lille *Elisabeth*, at det var to Halve til en rigtig Heel; jeg har ikke smækket dem sammen og vilde ikke lege vor Herre, men jeg lagde dem i Banen og tænkte: nu kan de løbe. For det er slemmt, Madam Krone, naar den ene Halvdel triller om i Grønland og den anden i Frankrig, – de finde ikke hinanden! Jeg har tænkt mit, men jeg har tænkt galt, de ville ikke løbe sammen; han har faaet Fart med Et, han triller til Paris, – nu kan hun trille til Oland, jeg gjør ingen Kunster!«

Dagen var bestemt til Kammerjunkerens Afreise; han vilde bort, han maatte bort.

»Jeg er ikke det Selv-Menneske, at jeg skulde holde paa ham,« sagde den gamle Baronesse; »han hører Verden til, han er en Viin, der skal hældes i Guldskaal og ikke staae her i Spølkummen. Han skal reise, det vil jeg selv have!« og Vandet kom den gamle Kone i Øinene.

Det var, som om den Uro, der drev ham fra Gaarden, ogsaa havde grebet *Elisabeth*; hun var jo fuldkommen rask, der var næsten gaaet et Aar, siden hun forlod sit Hjem paa Oland; hvor rig havde ikke den Tid været? et heelt nyt Menneske følte hun sig at være blevet; Barndomstiden, syntes hun, laa langt, langt tilbage; hun var løftet høit til Tanke og Alvor, og Alt under Solskin og Glæde; milde Øine havde seet til hende, Alle vare kjerligt traadte hende imøde; men nu i de tre sidste Dage var det anderledes, det var, som hun havde krænket et Menneske, der var hende inderlig god, og hvem hun følte for, som for en kjer Broder, ikke mindre – men heller ikke mere.

Det var den sidste Aften, Kammerjunkereren var paa Gaarden; der var et Liv, en Bevægelighed hos ham, det var, som om han alt med een Fod stod midt inde i Pariserlivet. Marseillaisen klang igjæn fra Claveret, det infernalske Thema af »Roberts«, og »Berangers Sanges«, kraftigst af disse:

»*Reine du monde, ô France, ô ma patrie!*«